

Nasvidenje, zlati svet

Ajda Kostevc

Ime in priimek avtorice: Ajda Kostevc

Starost avtorice: 14 let

Kraj bivanja avtorice: Laško

Naslov dela in avtorjev opis dela, avtorjeva misel, inspiracija in interpretacija:

Zgodba govori o dvajsetletni hčeri plemiča iz visoke angleške družbe konec 19. stoletja. Grace, ki res, da živi v izobilju, hrepeni po skromnem življenju z umetnikom Judom. Grace bi za vzor morala imeti svojo mater, ki pa je bila tako kot Grace prisiljena v poroko z neznancem. Dekle ne more verjeti, da se mama ni uprla in raje ostala tiho. Grace se na vse načine upira pozlačnemu življenju.

Nekakšne konkretne misli o zgodbi nimam. Z zgodbo sem želela sporočiti, da življenje brez stika z njim samim nima velikega smisla in da se je potrebno upreti vsakršnemu vsiljevanju dejanj, ki so neetična in proti naši volji.

Daleč nekje na obzorju, tako da je Gracino oko komaj zaznalo, je vzhajalo sonce. Grace ni mogla verjeti, koliko barv je. Rdeča, vijolična, modra in črnina noči. Vse in nič. Zavedala se je, da se jesen neizogibno približuje in je vedno tesneje, da udari in se začne z rumeno oranžno jesensko svetlobo. Porumenelo listje vrtnih listavcev ji ni dalo miru, da ne bi začutila propadnosti tega letnega časa. Poletje je odšlo, puščalo je še zadnje vzdihljaje in počasi, a tiho, se je približevala jesen.

Grace je sedela pri ogromnem oknu. Obraz ji je božala umazano roza zavesa, ki jo je veter premikal po njenem obrazu, od oči do brade. Njeni dolgi lasje so se kot jesensko odpadno listje poigrali po ritmu nežnega burina. Pljuča so se ji napajala na svežem, lahko bi rekli, kar malo hladnem, zraku in dejstvo je bilo neizogibno, jesen je bila tu.

Nekaj je postajalo narobe. Nek detajl je Grace spet spomnil na bolečino. In ko je pomislila na vse, kar jo spet čaka zjutraj, ko odpre oči, je začutila kapljico in za njo še eno, za tisto drugo še tretjo in jih kmalu nehala šteti. Veter, ki je počasi brisal njena mokra lica, se je ojačal in njene solze so hitreje izginjale v večnost. Postajale so večnost.

Odmaknila je dolgo zaveso in zaprla okno. Pogledala je skozi steklo proti gozdu, kjer se je dobro videl obris jezera na jasi. Obrnila se je in premaknila nogo proti majhni stopnici, da je lahko legla. Ležala je nekaj časa in razmišljala o bolečini in obsedenosti. Nato pa se je predala neskončnosti.

Zbudil jo je škotski vlak in zdelo se je, da je v deželo prinesel še za odtenek bolj hladen zrak in Grace se je zavila v odejo. V smrtni tišini je zaslišala zvok očetovega gramofona. Trobenta, ki jo je igral nek angleški glasbenik, je razbijala tišino in nekje v daljavi je bilo slišati šumenje Atlantika. Grace se je bala, da ji je bila dana prva in edina priložnost, da je slišala takšne zvoke ...

Vso fantastičnost je prekinila gospodična Patty, zvoki so izginili, harmonija je bila uničena. Patty je pokala od energije in Grace je pravzaprav minilo vse veselje, da bi dvignila glavo in ob sebi opazovala človeka, ki bi lahko svojo energijo prodal celi hiši zamorjenih melanholičnih služkinj.

“No, Grace, gremo, vstani. Oče in mama te že čakata pri zajtrku, rekla bi pa lahko, da sta že kar malo nervozna, dolgo te že čakata.”

Grace je stegnila vrat proti stenski uri. Ura je kazala deset minut čez šest. Mlada ženska ni planila pokonci. Počutila se je ogoljufano, stisnjeno v škatlo, ki je od zunaj lepa, bogata, znotraj pa ne premore topline za navadno podstrešno luknjo, po kateri lazijo podgane in ji grizejo podplate. Ni ji bilo do življenja v zlati kletki. Hrepenela je po svobodi, po največji umetnosti - naravi.

Grace se je dvignila na komolce in njeni razmršeni, dolgi plavi lasje so se svetlikali ob stiku z dnevom, kot diamanti. Tako je postala kakšno minuto, nato pa odkrila odejo in se postavila na dve koščeni nogi. Slekla je spalno srajco bele barve, po robu popackano od kave. Gospodična Patty ji je pomagala obleči obleko, ji počesala lase in ji pripela sponko.

V jedilnici, kjer je vladala smrtna tišina, se je iz knjižnice slišal tih zvok gramofona. Oče in mama sta sedela vsak na svojem koncu mize in pila vsak iz svoje skodelice. Slišalo se je premikanje velikih kazalcev ure, ki je visela v kuhinji. Ko se je dekle narisalo med podboji, je oče vstal. Na obrazu je kot po navadi nosil težek, oster in strog pogled. Grace je vedela, da je to le obleka, ki si jo oče nadene, ko vstane in jo sleče, ko leže. Vdela je, da se pod to obleko skriva meso, polno ljubezni. Kljub vsemu pa ni in ni mogla razumeti, zakaj oče enostavno ne more sleči krzna, ki mu zakriva lepoto srca.

“ Grace, tako se ne bomo več šli! Kaj se pravi zamujati na skupne obroke?”

“ Se zgodi, sicer pa nisem več otrok, skoraj dvajset mi jih je že, pa se do mene še vedno obnašate, kot da imam komaj pet let. Cel čas živimo tako, kot da je življenje en velik protokol. Si se kdaj ustavil in poslušal, kako lepo šumi Atlantik tam prek ulic in kako lepo diši trava in tisti grmi na vrtu, kako lepo se oglašata tisti vlak, ki vsak drugi dan pripelje iz Škotske? Dajta, ustavita se kdaj, poglejta, kako mil in blag je ta svet. Poglejta čez deset, dvajset, trideset let vaju več ne bo, nihče več se vaju ne bo spomnil ... vaju, ki svoje življenje prepuščata bahanju za bogastvom, nikoli pa ne bosta vedela, kaj je res bogastvo. Le jaz vaju bom imela v spominu, sem ter tja se bom potočila kakšno solzo, to pa bo vse. Kaj bosta imela od vsega življenja? Če razkazujeta bogastvo, ne vidita pa lepote, ki jo imata pred očmi. A ne pričakujta, da po vajini smrti ostanem tu, jaz pojdem.” Grace je končala in oče ji je namenil le hladen pogled.

“Mimogrede danes se oglasi tvoj bodoči mož, da ga spoznaš, potem se bosta omožila.”

“Oče! Ne bom se poročila z moškim, ki ga ne poznam in ne ljubim!”

“Tako to mora biti, zdaj pa jej, na kosilo prihaja William, rotim te, da si spodobna in ne povzdiguješ glasu, da si dečko ne bo že pri prvem obisku mislil nečednosti o nas.”

Grece ni ničesar več rekla, vedela je, da nima smisla izgubljati besed in odgovarjati očetu.

Okoli enajstih je Grace sedela na klopi na vrtu. Bila je oblečena v belo obleko z nekaj svetlomodrimi odtenki, v laseh je imela veliko belo pentljo, brala je neko knjigo, ki ji jo je poslal brat iz Dublina. Čutila je rahlo nervozo, Williama je poznala slabo. Kot otroka sta se igrala skupaj, nato pa je odšel na šolanje v London. Bila je prepričana, da je William izobražen in dober človek. Nikakor pa ni želela za moža moškega, ki ga ne pozna in ne ljubi. Želela je vedeti, kako je ljubiti, ampak ne ljubiti, kot bo morala ljubiti Williama, želela je ljubiti, tako zares ljubiti. Žal pa ji je bilo to onemogočeno.

“Grace, Grace, Grace,” je nekdo šepetal pri vrtni ograji.

Dekle se je obrnilo. Ob ograji je stal skuštran umetnik v preveliki, od barve popackani beli srajci. Njegovi dolgi rjavi in uničeni lasje so poplesavali ob sunkih vetra. Ko je opazil, da Grace prihaja proti ograji, je potipal po žepih - iz desnega žepa vzel škatlico cigaret in si prižgal cigareto. Naredil je že dim ali dva, ko je Grace obstala pred njim, bila bi si nos do nosu, če ju ne bi ločevala ograja.

“Prideš danes, Grace?”

“Pridem, pridem, obljubim, pridem!”

Jude je pogledal Grace globoko v oči. Zagledal se je v njeno žalost, v očeh ji je očitno odsevala. Postal je in gledal mladenko, stegnil je roko čez železo in jo pobožal po mehki, beli koži. Obrnil se je in odšel. Grace ga je gledala, ko je odhajal in pihal dim iz cigarete daleč nekam v nebo.

Sedeli so pri mizi. Oče je bral časopis in kadil pipo, katere dim je stal tik pod stropom in popolnoma napolnil ozračje jedilnice. Mama je pila čaj, ko se je pred Grace pojavila gospodična Patty, za njo pa je stal postaven, velik moški. Vsi so vstali, Willam je najprej roko pomolil očetu, nato materi, na koncu je stopil še do Grace, poljubil jo je na roko. Dekle ni čutila nikakršne topline, vse skupaj je bilo tako, kot da bi Willam vse delal zgolj zaradi olike, ne pa zaradi ljubezni do Grace. Sedli so in kuharice so prinesle hrano na mizo.

“Torej čez štirinajst dni se bosta vzela, kajne?”

“Ja,” je začel Willam.

“Ne, oče, ne bova se poročila. Dovolj mi je življenja v zlati kletki, delati, kar mi naročite, biti suženj življenja, želim živeti, tako ko bom rekla jaz! Ne potrebujem težkih zlatih skrinj,

potrebujem samo koga, ki bi me držal za roke in me poslušal, jaz želim čutiti. Tega pa mi ti, William, žal ne moreš dati!"

"Na, pa pojdi, če misliš, da boš lahko živela od ljubezni. Pojdi!"

"Mogoče res ne bom živela tako kot ti, bom pa vsaj srečna, grem!"

Ležala je pod staro jablano. Bil je poleti, konec meseca avgusta, ko je vročina že nekoliko popustila in ko je vsa narava od prestane vročine in suše lažje zadihala; jutra so bila že bolj sveža, skorajda že hladna, najpomembnejše pa je bilo to, da se je ob jutrih na listih, travi in na vsakem delčku rastlinja že nabrala rosa, ki je ohladila in nahranila od suše izmučeno žito. Za roko jo je rahlo stiskal Jude, njegovi dolgi kodrasti lasje so se dotikali Gracinih. Trenutek je bil zlat brez zlata. Grace je čutila srečo in to ji je zadostovalo.

ČRNE OVCE

Sara Sakić

Ime in priimek avtorice: Sara Sakić

Starost avtorice: 14 let

Kraj bivanja: Laško

Naslov dela in avtorjev opis dela, avtorjeva misel, inspiracija in interpretacija:

Zgodba pripoveduje o izobčenih najstnikih, ki so zapustili svoje družine in ustvarili skupino, v kateri veljajo stroga in nenavadna pravila. Nekega dne se ji pridruži fant po imenu Aiden. Z njegovim prihodom se stanje v skupini od takrat naprej močno spreminja, kar v bistvu ni ravno opisano, in sicer namenoma v upanju, da si bralec nadaljevanje predstavlja sam. Navdih mi je, kot vedno, dal stil pisanja J. K. Rowling. Tudi misel naj bi si bralec izoblikoval sam, a pravzaprav še sama nisem gotova, kaj bi bila. Lahko bi pa bila: Bodi, kar si in ne dovoli, da te kakšni slabi dnevi privedejo k slabim odločitvam, ki bi lahko vplivale na potek tvojega življenja (saj sem sicer z 'maščevanjem' mislila na to, da ti najstniki pravzaprav izdelujejo načrte, da škodujejo tistim, ki so jih kdajkoli poniževali ali se jim posmehovali).

Ob majhnem obmorskem mestecu je vladal večer. Po nebu so se razprostirali ogromni in težki oblaki, ki so vsak čas obljubljali močan naliv. Le nekaj ljudi se je sprehajalo tu in tam. Postopoma je začelo pihati. Najprej so od tu in tam prihajali le manjši, zanemarljivi sunki, ki so vzburljali valove. A iznenada se je pričel strašen vihar. Žvižgalo je kot v peklu, sunki vetra so vsakič znova zamajali ladjo, da se je obrnila na bok in se nato zopet čudežno vzravnala, oblaki so se podili s strašansko hitrostjo tik nad morjem, v sivini nisi videl pred seboj niti dlani; lilo je kot iz škafa, dežne kaplje so postajale debele kot jabolka in hruške, da so te tolkle po obrazu in je bilo telo polno modric.

Nenadoma je nastalo zatišje, dež je hipoma prenehal, na nebu se je razsvetlilo, čudna rožnata svetloba se je zableščala, kot da bi se velikanski rožnati kremen pojavil nad ladjo.

Gosta megla se je začela viti iz vsakega kotička zapuščene ulice, saj se je voda uparila na vročih tleh. Neba se ni dalo razlikovati od tlakovanih tal. Vse je bilo zavito v tiho sivino. Iz enega konca je prihajalo komaj slišno korakanje. Ob velikem smetnjaku z umazanim, na nekaterih mestih počenim, rumenim pokrovom se je izza vogala prikazala temna postava srednje velikosti.

Oblečena je bila v črno, kapuco je imela poveznjeno čez glavo. Vse, kar se je na človeku videlo, so bile njegove temno modre oči, ki so bile tudi edina svetloba, ki jo je bilo v tistem trenutku vse naokoli *možno* videti. Previdno se je ozrl nazaj, levo in desno, kakor da bi preverjal, če ga je na poti kdo zasledoval. Nato pa se je s hitrimi koraki zlil z meglo, ki se je razprostirala čez ulico. Čeprav se je komaj kaj videlo, se je oseba presenetljivo spretno izmikala vsem oviram na potki. Po tleh so bile na vseh koncih raztrosene smeti, še posebej prazne steklenice, nekatere na pol razbite, druge popolnoma raztreščene v majhne delčke, le redke pa še cele. Iz kupov stranskih smeti so se pojavljale svetlikajoče se oči podgan in drugih majcenih stvarc. Ob stenah so se potikali tudi potepuški mačkoni in psi, ki so nenavadnega vsiljivca z zanimanjem gledali.

Ni dolgo trajalo, preden se je ustavil tako nepredvidljivo, kakor je pričel teči. Ustavil se je pred zelo velikim kupom smeti, ki so ga sestavljale pločevinke, steklenice, odpadne plastične vrečke (toliko o reševanju narave), pa še takšne in drugačne stvari bi se našle. Tudi v tistem so se skrivali razni glodavci, to ni bilo nič nenavadnega. Bolj nenavadno je bilo, ko je po ne dolgem čakanju iz kupa smeti prilezel še en človek. Pri tem je okoli raztresel precej velik delež odpadkov, ki so bili prvotno na vrhu gomile. Postavil se je nasproti prve osebe in si pri tem z razcapanih in, na videz že več mesecev neopranih oblačil, čistil papirčke in koščke stekla, ki so se prijeli na njegovo obledelo rumeno jopico. »Moraš si najti drugo prenočišče, Greg,« je komentirala prva oseba, medtem ko je z ramena frknil bananin olupek. Gregove temno rjave oči so se srečale s sinje modrimi, a se hitro obrnile drugam, kot da jih je bilo strah svetlobe, ki je izžarevala iz njih. »Ne morem, Matthew,« je tiho dejal. »Saj veš ...« Matthew je zavzdihnil in le odkorakal naprej in rekel: »Pridi, greva.« Greg ga je hitro dohitel in skupaj sta se v tišini odpravila naprej. Zavila sta za vogal in s tem ulico zapustila.

Po približno desetih minutah hoje po za malenkost širši tlakovani potki sta spet prišla do postanka. Ustavila sta se pred ogromnimi jeklenimi vrati. Tokrat je naokoli pogledal Greg. Matthew se je med tem naslonil na zid ob vratih in vsake toliko časa ošvrknil uro na svojem zapestju. Po približno kakšnih petih pogledih na urine kazalce so ti kazali sedem minut čez polnoč. Izgledalo je, da je do takrat izgubil potrpljenje in močno brcnil v stvar, ki mu je bila najbližje, torej v veliko propadajočo škatlo na njegovi desni. Nekajkrat se je prekucnila, njene stranice pa so se še bolj ugreznile same vase. »Kje so vsi ostali?« je neučakano zagodrnjal Matthew. »Če imamo dogovor, pričakujem, da se ga bodo vsi držali,« je še pripomnil. Ravno takrat pa je izza vogala nekaj zadonelo in zaslišalo se je nejevoljno šepetanje. Obe glavi sta se obrnili v stran, od koder je prišel zvok. Greg in Matthew sta oba napeto poslušala, v upanju da bi izsledila še kakšen šepet ali kakršenkoli drug zvok.

In kaj kmalu so se izza vogala previdno in počasi prikazale tri postave. Vse so bile zakrite s črnimi jopicami, ki so jim segale čez kolena, in obrazi so bili skriti za kapucami. A izpod nobene druge se niso svetlikale sinje modre oči. Ravno nasprotno, kazalo je, kot da oči sploh niso imeli, saj jih je prikrivala tema. Matthew se je odrinil od stene in 'obiskovalcev' še pozdravil ni. Le stopil je pred vrata in iztegnil roko do Grega. Ta je segel v svoj žep in nekaj položil na Matthewovo dlan. Bil je ključ. Velik, pozlačen ključ. Na koncu je imel izrezljano podobo pentagrama, čemurkoli je že to služilo. Na ogromnih vratih ob prvem pogledu ni bilo videti ključavnice, a nato je Matthew z desnico v zaporedju potrkal po njih in na njihovi levi strani se je nenadoma odprla neke vrste zaklopka, ki je pod sabo skrivala ključavnico. Ta nikakor ni bila videti kot takšna, ki bi bila pravilna za ključ, ki ga je Matthew držal v rokah. Bila je ravno nasprotno od njega, torej umazana in zarjavela na vsakem kotičku. Nobenega sledu zlata ni bilo na njej. Matthew je ključ previdno vstavil v ključavnico in dvakrat zavrtel. Slišal se je škljoc! in vrata so se sama od sebe odprla. Matthew spet ni na nobenega čakal in je le odkorakal v zatemnjeno notranjost. Greg mu je urno sledil, prav tako drugi dve osebi, tretja pa se je nekako obotavljala. Naposled se je le odločila vstopiti še sama, a dokaj počasneje kot ostali.

Ko so bili končno vsi notri, so se vrata kakor prej zaprla sama. Posledica tega je bila, da so zdaj bili v popolni črnini. Ni se videlo niti centimetra pred sabo. Na srečo je iz enega konca sobe prišel zvok, ki se je slišal kot vklop stikala. In prav zares, čez nekaj trenutkov je temo nadomestila utripajoča medla svetloba dveh žarnic, visečih s stropa. Prostor je bil čista

razbitina, zato bi se lahko poredilo vprašanje, če je bilo v njem res kaj boljše stanje kot zunaj. Lahko bi se šel staviti, da v njem ni bilo živega bitja že več desetletij. Na tleh so ležali kupi papirjev, na katerih je bil tisk še komaj viden. Njihovi robovi so bili porumeneli in strgani, nekateri papirji so na svoji površini razkrivali čudne nesmiselne čačke in drugi so bili le zmečkane kroglice. Tudi sama tla niso bila preveč čista. Pod vso nesnago na njih so se videle blatne stopinje in poginuli majhni ščurki in muhe. A še največ šare je bilo postavljene ob stenah srednje velike sobe in izgledalo je skoraj tako, kot da je nekdo poskušal vse stvari, ki so bile napoti, le zriniti na različne konce sobe, namesto da bi se sam odločil vsaj malo počistiti. Na desni strani sobe je stala velika starinska miza, ki je bila prav tako obložena z različnimi vrstami papirja. Do nje je bila vse od vrat narejena poteptana potka skozi revije, časopise, in druge možne reči, ki bi se lahko našle na tleh. To bi pomenilo, da je prejšnja teorija o zelo neodgovornem in neurejenem človeku resnična.

Zdaj, ko je bil vsaj manjši vir svetlobe, so se obrazi vseh ljudi bolje videli. Vsi so si tudi sneli kapuce, kar je zadevo še malce olajšalo. Matthew je imel precej neurejene temno rjave lase in tudi ko si jih se skušal zgladiti, so še vedno imeli skuštran videz. A precej dobro so se ujemali z njegovim obrazom, ki je bil polkrogle oblike. Gregory si je pomel oči in iz žepa potegnil očala s kvadratnimi stekelci in si jih nadel na nos. Barva njegovih las je bila dokaj podobna Matthewovi, a izgled je bil precej drugačen. Imel je skodrane in na kratko pristrižene lase, ki pa se nekako niso ujemali z njegovim kvadratastim obrazom, a na njegovo obliko so vsaj na prvi pogled vplivala tudi očala. Tesno skupaj sta se držali dve dekleti, ki pa sta si bili popolnoma različni. Večja je imela dolge lase tako temne barve, da se ni razbralo, ali so bili črni ali le zelo temno rjavi. Na obrazu je držala odločen pogled, ob katerem bi človeka zmrazilo. Ena od njenih šarenic je bila blede modre barve, druga pa turkizne. Tisto dekle, ki je bilo manjše, je imelo rdečkaste lase pristrižene do ramen, po obrazu pa so ji poplesavale temne pegice. Njene prestrašene zelene oči so se obrnile navzdol, ko je pogledal fant, ki se je držal malo dlje od ostalih. Medtem ko so bili lasje drugih dveh dečkov razmršeni, so bili njegovi svetli pazljivo postriženi in na pogled boljše oskrbljeni z rednim umivanjem. Njegove jantarne oči so švigale po prostoru sem ter tja, od visečih žarnic do stare mize, pa do tal, prekritih s šaro.

Ustavile so se na Matthewu in napeto strmele vanj. A Matthew se za to še zmenil ni in se raje po potki med papirji mimo njega sprehodil do mize. Izpod nje je potegnil majhen zložljiv stol.

Ko ga je razprl, se je skozenj na mnogih delih lahko videla stena za njim, saj je bil na mnogih koncih raztrgan in ne bi pomislil, da je zmožen zdržati težo človeka. A izkazalo se je, da vsaj toliko še vseeno prenese, saj ga je Matthew položil na tla in brez pomisleka sedel nanj. Roki je položil na mizo in s prsti mencial dobro minuto, kakor da razmišlja o nečem zelo pomembnem. Nato je glavo usmeril proti fantu. Vrnil mu je pogled, ki ga mu je bil dolžen še od prej. Ta je ob tem vase potegnil drgetajoči vdih. A Matthewov izraz na obrazu se je kmalu nekako zmehčal in dečku je tiho rekel: »Torej ti si Aiden ...« Oči je malo zožil in ga zdaj gledal z zamišljenim obrazom, Aiden pa se ni niti ganil. A Matthew se je hitro pobral iz svojih misli in s pogledom ošinil vse ostale, ki so bili še vedno prisotni ter rekel: »Aiden, to so Gregory, Ana,« oči so se srečale z očmi manjšega dekleta, »in Chris,« ozrl se je proti zadnjemu dekletu, nato pa spet pogledal Aiden. »Slišal sem kar precej govoric o tebi,« je nadaljeval z sledjo zanimanja v glasu. »Upam, da so vse resnične?« Aiden ga je ošvrknil z ostrim pogledom. »Če bi bile laži, zdaj ne bi stal pred tabo, kajne?« se mu je v odgovor namuznil. Matthew se je nasmehnil in z zaprtimi očmi naslonil brado na dlan.

Spet je sledilo nekaj časa intenzivne tišine, nato pa: »Sprejet si,« se je iznenada oglasil Matthew. Zaslišal je šokirane vzdihne in čutil predirjajoče poglede ostalih. »A-ampak ... Matt,« se je skoraj takoj odzval globok ženski glas »Ne moremo ga kar spreje...» »Vi ne, jaz pa,Chris,« jo je Matthew prekinil z mehkim glasom. Odprl je modre oči, ki so se počasi premaknile do Chris. »Če povem po pravici,« je dejal, »se mi nobeden od vas treh ni zdel tako primeren kot Aiden.« Chris ni imela na to nič pripomniti, le užaljeno je odmaknila pogled. »Ravno zato pa sem vas moral vse preizkusiti,« je z umirjenim tonom nadaljeval. »Prosim vas, da mi zaradi tega ne zamerite preveč.« Ana in Gregory sta se neprepičano spogledala. Aiden, ki je spremljal njihov pogovor, se je nasmihal. To je opazil Matt in mu dejal: »Upam, da se ti vse skupaj ne zdi preveč smešno. Nadaljeval je z namigom svarila: »Če se ti, bom moral premisliti svojo odločitev.«

Aiden pa, kot da ga je preslišal, je vprašal: »In? Kako se 'včlanim' v vašo skupino?« Matthew je zožil oči, kot da ga bo s pogledom zdaj zdaj predrl. A je le počasi vstal in se s previdnimi koraki (brez da bi stopil na karkoli ob strani potke) sprehodil do Aiden. Postavil se je tako blizu njega, da ju je ločilo le še nekaj centimetrov. Matt je bil primerljivo večji od njega, a kljub temu je Aiden strmел predse z odločnim izrazom na obrazu. »Daj mi roko,« mu je ukazal Matthew, ki je svojo že imel iztegnjeno. Aiden je pogledal najprej proti dlani, potem Matta in

spet proti dlani. Končno jo je še sam pristavil na njegovo, a precej pazljivo. Matt je s prosto roko segel v žep in izvlekel majhen kos stekla. Robovi so bili ostro zašiljeni in že, ko ga je Matthew le držal rokah, je na tla kapnilo malce krvi z njegove dlani. »Bolelo bo,« je še hitro dodal, takoj nato je močno zgrabil Aidenovo roko in v njegovo dlan globoko zarezal eno ravno črto.

Aiden je spustil šokiran vzklik in se instinktivno hotel rešiti Mattevega prijema. Ta ga je spustil, on pa se je opotekal nazaj in se prevrnil na velik kup papirja z glasnim BUM! Nato je le mirno obležal na njih in zajemal globoke ihteče vdihe. Na mestu, kjer je prej stal poleg Matthewa, je bila zdaj luža krvi, ki se je nadaljevala vse po potki njegovega opotekanja in do padca. Listi so bili zdaj še bolj razmetani naokoli kot prej, da ne omenjamo tega, da so za povrh bili še poškopljani s škrlatno krvjo. Aidenovo dihanje se je sčasoma pomirilo.

Nobeden ni rekel ničesar. Nekaj časa so ga le intenzivno opazovali.

Prvi, ki se je premaknil, je bil Gregory. On je stopil mimo Matta in se sklonil nad Aiden. Nekaj sekund ga je preučeval, potem pa ga je odločil prijeti za roko, ki ni bila poškodovana, in mu pomagal vstati. Ko je bil Aiden končno spet na tresočih se nogah, se je z eno roko oprijel Gregoryjevih ramen. Ta mu je namenil začuden in nekako presenečen pogled ter ga odrinil stran, tako da je ubožec spet moral loviti ravnotežje. Na srečo mu ga je zdaj uspelo uloviti, a ravno preden bi padel Matthewu v roke. In sicer je bil od Matta zdaj spet oddaljen le nekaj centimetrov. Čutil je, kako ga je njegov pogled zbadal v hrbet. Ni se obrnil. Le trepetavo je pričakoval, da mu bo steklo vsak hip zaril v hrbet. A to se ni zgodilo. »Zdaj moraš le še sprejeti vsa pravila skupine, pa boš stalen član,« je naposled le spregovoril Matthew. Po eni strani si je Aiden nekako oddahnil, po drugi pa ... »In ... kakšna je fora pri tem?« je vprašal v nezaupljivem glasu in počasi pogledal čez svojo ramo.

Matthew v rokah ni več držal stekla, marveč je ležalo na tleh ob njegovih nogah. Tudi izraz na njegovem obrazu se ni zdel škodoželjen. »Ni je,« je sproščeno odgovoril. Krvave roke si je obrisal ob stran majice in na njej pustil dva velika rdeča madeža, a ni ga preveč ganilo.

Odkajljal se je in rekel: »Naj ti pravila naštejem.« Dvignil je desno roko in začel naštevati na prste. »Prvo pravilo: Tukaj nisi zato, da bi se spoprijateljil, ampak da se maščuješ tistim, zaradi katerih je tvoje življenje takšno, kot je,« dvignil je kazalec, »drugo pravilo, upoštevaš in delaš vse, kar ti naroči vodja - torej jaz,« dvignil je sredinec, »tretje pravilo, vsak svojo kožo

rešuje sam. Če se kateri od članov znajde v težavah, se mora iz njih izkupati sam, ne glede na to, kakšen je tvoj odnos z njim ali njo. Torej, brez posrednikov,« dvignil je prstanec, »četrtro pravilo, razgovori so striktno le o tem, kaj načrtujemo storiti v skupini, ti pa tudi ostajajo med nami. Nobenega ne zanima tvoja življenjska zgodba in zakaj si se odločil priti sem. S tabo nobeden ne bo sočustvoval.« Zaprl je oči in nekaj časa razmišljal. Čez nekaj sekund jih je sunkovito spet odprl in rekel: »Aha, in še zadnje pravilo,« dvignil je mezinček ter nadaljeval v malce temnejšem tonu, »kršenje teh pravil bo privedlo do posledic, s katerimi se nočeš soočiti.« S tem je svoje naštevanje končal in spustil prste desne roke.

Aiden ga je negibno gledal in premišljeval. Nato se je še enkrat ozrl okoli odvratne sobe kot, da bi jo preučeval. Njegove oči so spet počasi zdrsnile do Matthewovih, ki so ga nevtralnno opazovale. Aidenove ustnice so se počasi zvale v strašen nasmešek. Njegov izraz je bil zdaj poln pohlepa in čiste zlobe. Odločno je stopil proti Mattu in nastavlil poškodovano roko. Matthew ni rekel ničesar, marveč jo je le stisnil tako, da je Aiden od bolečine spet malce vztrepetal, a tokrat je to hotel prikriti. Ko sta se njuni dlani ločili, je Aiden na obrazu imel vprašujoč izraz. »Kakšno pa je sploh ime skupine?« Matthew ga je ob tem vprašanju začudeno pogledal. »Ime?« je ponovil. »Ja, ime. Saj veš, glede na to da smo neke vrste izobčenci ...« Njegov glas se je v premišljanju izgubil. Zdaj so vsi prisotni pričakujoče strmeli vanj. To je opazil in malce zardel. »Hah, n- no, daj, je bil le predlog,« je zajecjljal. »Povej, kaj si imel v mislih,« ga je resnobno spodbujal Matthew. »Hmm ... No, mislil sem da bi bili morda ... Črne ovce?« je tiho odgovoril. Vsi so se spogledali. Z njihovih izrazov se ni dalo razbrati, ali so bili v upoštevali njegovo idejo kot sprejemljivo ali so bili mišljenja, da je to prav zares nekaj čisto absurdnega. »Saj veste, ker naj bi črne ovce bile nekaj posebnega in nenavadnega in jih zato nekateri nočejo sprejeti,« je hitro dodal za razlago. Mattu se je videlo, da je bil v globokem premišljanju, saj je spet zaprl oči in nagubal čelo. Takrat so vsi potihnili in čakali na njegov odziv.

Odprl je oči. »Prav,« je naposled določil. »Od danes naprej se imenujemo ... Črne ovce.«